

CONCELLO DE VIGO

ACTA DA SESIÓN DO TRIBUNAL CUALIFICADOR ENCARGADO DE PROVEER UNHA PRAZA FUNCIONARIAL DE CONDUTOR-BOMBEIRO, POR QUENDA LIBRE, CORRESPONDENTE Á OFERTA DE EMPREGO PÚBLICO DOS ANOS 2010-2011, CELEBRADA O DÍA 11 DE NOVEMBRO DE 2016.

Reunidos nas dependencias do departamento de seguridade e mobilidade, sendo as 10, 00 horas do día 11 de novembro de 2016, asisten os seguintes membros do Tribunal cualificador:

D. Guillermo Domínguez López, na condición de Presidente titular do Tribunal.

D. Jesús Carballo Magariños, vocal suplente do vocal titular 1º

D. José Manuel Enríquez Molinos, vocal suplente do vocal titular 2º.

D. Manuel Ángel Córdoba Ardao, actuando como secretario suplente da secretaria titular do Tribunal, actuando con voz e sen voto.

Comeza a sesión o Sr. Secretario, advertindo que na sesión do pasado do día 9 de novembro non se tratou, por erro, o estudo e resposta da alegación presentada por outro aspirante fronte á proba tipo test celebrada o 28 de outubro pasado, en concreto, a presentada polo Sr. D. Diego García Sánchez o día 3 de novembro de 2016 (documento con número de rexistro 160148722), polo que procede a súa resolución expresa.

Obxecto da alegación.-

O aspirante solicita a anulación íntegra das preguntas números 6,27,29 e 33.

Polo que atinxe á pregunta 27, solicita a súa anulación ao considerar que o Tribunal reputou como correcta unha resposta que non o era.

No tocante ás preguntas números 6, 29 e 33, o aspirante sustenta a súa petición anulatoria baixo a pretendida existencia de distintas respostas correctas para cada un delas, o que, ao seu entender, pode inducir a erro no opositor na contestación.

Os membros do Tribunal con voz e voto, asistidos baixo o asesoramento xurídico do Secretario, acordan por unanimidade o rexeitamento íntegro das alegacións, en atención aos motivos que de seguido se transcriben:

1º.- Respecto da anulación da pregunta número 27.

O Tribunal entende que non existe ambigüidade ningunha tanto na formulación da pregunta como na confección das respostas alternativas que foron ofrecidas aos aspirantes.

1/6

Tal e como se acordou na sesión de 28 de outubro pasado (e así figura recollido na correspondente Acta), a anulación dalgunha das corenta preguntas do exame e correspondente substitución por outra pregunta de reserva debe obedecer á comisión dalgún erro ou inexactitude na súa formulación tal que poida inducir a erro do opositor na resposta, ou por resultar allea a pregunta formulada ao contido do temario da oposición, ou, tamén, por calquera outra causa razoada que xustifique a súa substitución. Isto último é o que aconteceu, valga o exemplo, coa pregunta número 26, e que o Tribunal tivo que anular e substituír - antes da corrección do exercicio-, por unha pregunta de reserva (pregunta de reserva número 1) ao constatarse, sen marxe de dúbida, que a pregunta anulada afectaba a unha materia e a uns coñecementos completamente alleos ao temario da oposición.

Pero non é este o caso da pregunta número 27. Tal e como xa se pronunciou este órgano de selección con motivo da resolución doutras reclamacións, o Tribunal cualificador, na súa sesión de 4 de novembro de 2016, rectificou de oficio o erro incorrido na corrección da pregunta 27, erro que non tivo orixe nin na formulación do enunciado da pregunta nin moito menos das respostas alternativas que foron ofrecidas aos aspirantes para a súa contestación, senón, unicamente, no simple feito de reputar como acertada, na fase de corrección, unha resposta que, sen marxe de dúbida, non o era.

En efecto, o Tribunal puntuou como correcta a resposta cuarta, sinalada coa letra “D”, cando obviamente a resposta correcta debería ser a terceira, sinalada coa letra “C”, tal e como así figura indicada no manual “EL LIBRO ROJO DEL BOMBERO”, Editorial El Libro Rojo, S.L., ano 2014 (pregunta 247 do manual), e que serviu de referencia, entre outros textos que figuran na Acta do día 28 de outubro de 2016, para a confección do exame, resultando un elemento de ciencia non opinable, por outra banda, que ante un incendio de circonio o mesmo será sempre do tipo D (resposta terceira, sinalada coa letra “c”). Pois ben, ante ese erro de corrección (que non de formulación da pregunta nin das respostas alternativas), o que procede non é a anulación da pregunta e a súa substitución por outra de reserva, tal e como pretende o aspirante, senón unicamente a emenda do erro de puntuación, xa que a pregunta, insistimos niso, non presenta deficiencia ou inexactitude de ningún xénero.

O Tribunal acorda transcribir, sobre esta cuestión, un informe xurídico evacuado polo Secretario do Tribunal o día 7 de novembro de 2016, que corrobora a actuación adoptada polo Tribunal, e non a solución anulatoria proposta polo aspirante nas súas alegacións de 3 de novembro de 2016:

“Parafraseando a STS de 26/2/2013 (recurso de casación 2224/2012), cumpre lembrar que, da mesma maneira que na realización das probas tipo test ao aspirante non se lle permite ningún desenvolvemento explicativo das razóns da súa opción, tamén deberá existir unha inequívoca correspondencia entre as preguntas formuladas e as respostas que se declaren correctas entre as distintas alternativas enunciadas, dada a específica configuración que teñen este tipo de probas, consistente en que o único que está permitido ao examinando é, precisamente, elixir unha das varias alternativas propostas.

Por elo, fronte a calquera actuación nula do Tribunal cualificador á hora de elaborar ou corrixir este tipo de exames (nulidade que devén sempre que se adopte unha decisión arbitraria ou errónea de maneira clara e ostentosa, o que sucedería cando a mesma resulta contraria á lóxica ou a toda razón de ciencia), e unha vez que a causa de nulidade é detectada -xa fose de oficio ou a instancia de parte-, resulta obrigado proceder a súa corrección.

Do contrario, isto é, de non corrixirse a incorrecta actuación do Tribunal, estaríase atentando ao máis elemental principio de racionalidade así como aos principios de mérito e capacidade que deben rexer os procesos de acceso á función pública, xa que non resultaría cabalmente entendible constatar ou pretender declarar unha aptitude profesional con base en respostas erróneas.

Por tanto, detectado un erro manifesto de corrección tal como o que foi obxecto de análise na xuntanza de 4 de novembro de 2016, o deber do Tribunal é subsanalo. Non se trata tanto de reputar como nula ou errónea a formulación contida no texto da pregunta (que era perfectamente correcta no seu enunciado), nin moito menos

apreciar ningunha sorte de a ambigüidade, inexactitude ou deficiencia nas catro respostas alternativas que foron ofrecidas aos aspirantes susceptible de inducirles a un posible erro na determinación da resposta correcta. Trátase simplemente dun erro ostensible e manifesto imputable ao o propio Tribunal á hora de indicar como correcta, na plantilla de respostas, aquela que claramente non o era.

Polo tanto, infórmase que a actuación seguida polo Tribunal na sesión de 4 de novembro de 2016 atópase incluída dentro das facultades inherentes aos órganos de selección á hora de resolver as dúbidas que, sobre a aplicación das bases da convocatoria, puideran suscitarse ao longo do proceso selectivo e de solucionar os casos ou situacións non previstas especificamente naquelas Bases (base xeral 17ª), resultando a mesma, a xuízo deste funcionario, plenamente conforme a Dereito (como verbalmente xa tivo ocasión de facelo este mesmo secretario durante a xuntanza celebrada). Máxime se temos en conta que esta facultade de emendar os propios erros foi exercida de maneira absolutamente respectuosa co principio de igualdade, ao terse acordado a revisión da puntuación de todos os exames en relación á pregunta controvertida e ao novo criterio de valoración seguido (Sentenzas do TS 14 de decembro 2010, recurso de casación 1133/2008 e de 16 de febreiro de 2015, recurso 3521/2013).

A corrección realizada atoparía acomodo, por tanto, no artigo no artigo 109.2 da Lei 39/2015, de 1 de outubro, do Procedemento Administrativo Común das Administracións Públicas, precepto que faculta ás Administracións Públicas, dunha banda (i), para revogar, mentres non transcorreran os prazos de prescrición, os seus actos de gravame ou desfavorables (como é o caso), sempre que tal revogación non constituía dispensa ou exención non permitida polas leis nin sexa contraria ao principio de igualdade, ao interese público ou ao ordenamento xurídico, e, doutra (ii), rectificar en calquera momento, de oficio ou a instancia dos interesados, os erros materiais, de feito ou aritméticos existentes nos seus actos.

Nesta liña de razoamentos cumpre traer a colación o maxisterio contido na **Sentenza 649/2003, de 7 de novembro de 2003 do T.S.X. de Castilla-La Mancha, Secc. 2ª**, con sede en Albacete, cando razoa, ante un suposto idéntico ao aquí analizado, o seguinte:

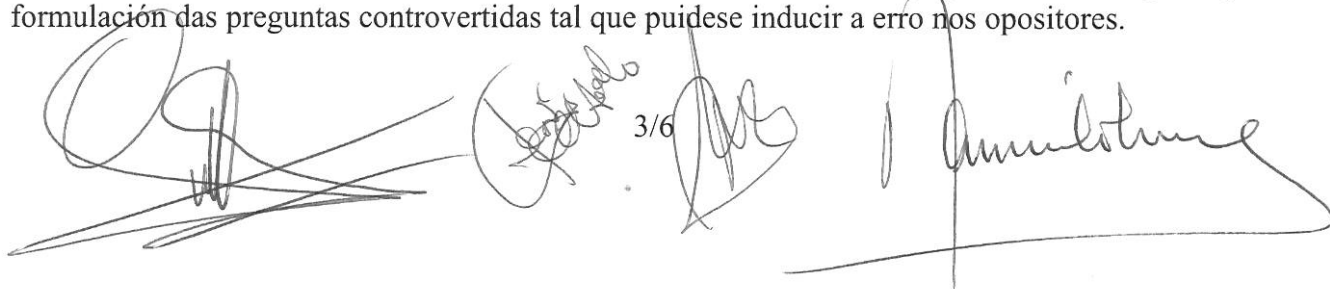
“La regulación de la revisión de los actos en vía administrativa en el Título VI de la Ley 30/92, de 26 de Noviembre, contempla en su Capítulo I la revisión de oficio, distinguiendo entre la revisión de disposiciones y actos nulos (art. 102), la declaración de lesividad de los actos anulables (art. 103), y la revocación de actos y rectificación de errores (artículo 105); y así mientras los primeros se refieren a actos favorables para los interesados el artículo 105 establece la posibilidad de revocar en cualquier momento los actos desfavorables o de gravamen, así como rectificar los errores materiales, de hecho o aritméticos. Pues bien, el Tribunal ha aplicado este último precepto adecuadamente, tanto por tratarse de un error que perjudicaba a todos los opositores (acto de gravamen), ya que todos habían incidido en el mismo error, por lo que al corregirse se han considerado beneficiados en su puntuación, como en que, efectivamente, ha de considerarse como un simple error material, de marcación de una letra, como correcta en vez de otra, en la solución del test. El principio de conservación de los actos administrativos ha llevado al Tribunal a la solución más beneficiosa para todos los opositores, ya que, al no existir duda del error y del perjuicio causado en las valoraciones, si se hubiere actuado, como pretende el recurrente, con base en los artículos 102 o 103 de la Ley 30/92, no hay duda de que la declaración de nulidad o la anulabilidad se habría producido bastante tiempo después y se hubieran retrotraído las actuaciones, en perjuicio de todos los opositores; ya que lo que no puede ponerse en duda es el derecho de la codemandada Sra. Julieta a que se corrigiera el error y se la valorase debidamente. Por ello, y como ha declarado esta misma Sala en Sentencia de 13 de Abril de 1.999, en un caso similar al presente, de no haberse aceptado la corrección del error y la posibilidad de acceder al segundo ejercicio, se habría vulnerado su derecho constitucional al acceso en condiciones de igualdad a los empleos públicos, posibilitando pueda ser examinada y evaluada individualmente, en vez de proceder a la anulación de todos los exámenes y proceder a su repetición.”

Concluindo, ratifícome no asesoramento xa ofrecido ao Tribunal cualificador na sesión de 4 de novembro de 2016, criterio que someto a calquera outra opinión mellor fundada en Dereito.”

En atención ao exposto, o tribunal rexeita por unanimidade a alegación presentada polo aspirante Sr. García Sánchez sobre este particular.

2º.- Respecto da pretensión anulatoria das preguntas números 6, 29 e 33.

Procede igualmente o seu rexeitamento, por idénticas razóns ás expresadas nos parágrafos anteriores. O Tribunal entende que non existe inexactitude nin ambigüidade de ningún tipo na formulación das preguntas controvertidas tal que puidese inducir a erro nos opositores.

3/6

A discrecionalidade técnica do Tribunal cualificador (e que, neste caso, encóntrase ademais amparada, para maior acerto e obxectividade, en manuais especializados cuxos criterios de corrección son plenamente compartidos polo Tribunal), impide que o particular xuízo ou valoración dun opositor poida suplantar, á súa elección e antollo, as lexítimas facultades do Tribunal en orde á confección e valoración das probas selectivas, o que non empece para que o exercicio destas facultades discrecionais estea suxeita a posibles controis xurisdicionais cando sexa exercida de forma arbitraria, ilóxica ou irrazoable (o que sucedería cando se constatase polo propio Tribunal un erro facilmente apreciable dunha simple comprobación sensorial ou con criterios de lóxica elemental ou común e, a pesar diso, decidise manterse na consumación dese erro), o que, obviamente, non é o caso.

Sen prexuízo do anterior, o Tribunal, ao igual que o fixo co resto das reclamacións presentadas, entende necesario ofrecerlle ao aspirante as correspondentes explicacións, argumentando deste xeito cal é o seu xuízo técnico de convicción verbo da problemática plantexada polo aspirante nas súas alegacións, deber de motivación que así ven esixindo, por outra banda, a doutrina xurisprudencial recaída na materia e da que o Sr. Secretario informa aos demais membros do Tribunal (entre outras, Sentenza do Tribunal Supremo de 10 de Maio de 2007, recurso 545/2002).

Así, e no tocante á **pregunta número 6:**

Sometíase a consideración dos opositores a seguinte cuestión:

“ Cómo se comportan a presión e o volume dentro do cilindro no tempo de expansión?

- a) o volume e a presión aumentan.*
- b) o volume e a presión diminúen.*
- c) o volume aumenta e a presión diminúe.*
- d) o volume diminúe e a presión aumenta”.*

O Tribunal asume como propio o criterio de corrección seguido no manual “MOTORES”, editorial EDITEX, autor Santiago Sanz, ano 2011, Tema 2 “El motor Otto de cuatro tiempos”, Páx. 45 , pregunta 7,, e que serviu de referencia, entre outros textos que figuran na Acta do día 28 de outubro, para a confección do exame.

O Presidente do Tribunal, quen conta ademais coa especialización que lle outorga a posesión da Licenciatura en Ciencias Físicas, coa especialidade en física teórica, corrobora que é un efecto físico inmutable que durante o tempo de expansión dentro dun cilindro (o que se produce cando o pistón, unha vez sometido á explosión, baixa, isto é, se expande), aumenta o volume e a presión diminúe, e, por tanto, que é esa -e non outra- a única resposta correcta das ofrecidas aos opositores, isto é, a resposta “C”.

No tocante á **pregunta 29.**

Sometíase a consideración dos opositores a seguinte cuestión:

“29.- As características das cámaras de combustión están en función de:

- a) A forma da cabeza do pistón*
- b) O tipo de válvulas e de buxía.*
- c) A relación de compresión.*
- d) O volume e a forma da cámara.”*

O Tribunal reputou como correcta a resposta “D”, que é a validada tamén no propio manual utilizado polo Tribunal para a confección desta concreta pregunta, “MOTORES, Editorial EDITEX, S.A., autor Santiago Sanz, Tema 6 “A culata”, pregunta 2ª, páxina 131.

O opositor sostén, en apoio da súa tese anulatoria, que existen varios tipos de cámaras de combustión, e que na pregunta non se especifica a cal se refire. Entende que a inxección directa desprazou xa aos antigos sistemas de alimentación en vehículos destinados á mobilidade de pasaxeiros e que, actualmente, é a opción máis empregada por todos os fabricantes, e que a característica das cámaras de combustión de inxección directa é, precisamente, que non existe cámara de combustión na culata, xa que a mesma encóntrase aloxada na cabeza do pistón e, polo tanto, a principal característica dunha cámara de combustión na inxección directa é a forma da cabeza do pistón.

Certo é que existen varios tipos de cámaras de combustión tanto para motores Otto (cilíndrica, de bañeira, de cuña, hemisférica, de inxección directa, de inxección indirecta, semiesférica, de Pistón, etc...) e, tamén, para motores *diesel* (de inxección directa, de combustible auxiliar, de pre-combustión, de turbulencia.... Etc).

Agora ben, a pregunta do exame versa sobre *cámaras de combustión*, en xeral, evitando calquera alusión específica, nin á inxección directa nin á indirecta, nin á cuña nin ao pistón. E, ante esa formulación, a única resposta válida é a cuarta. En efecto, as características das cámaras de combustión dependen, con carácter xeral e para calquera calquera cámara, do volume e a forma da cámara, e non “*na forma da cabeza do pistón*” (esta resposta soamente sería aplicable a un concreto tipo de cámara de combustión, polo que non é unha resposta válida para todas as cámaras) , nin moito menos “*no tipo de válvulas e buxías*”, nin “*na relación de compresión*”.

A “cámara de pistón” (é dicir, a cámara de combustión xa na cabeza do pistón) non é o mesmo que o que opositor alude, cámaras de combustión de inxección directa (nas que existe unha cámara de combustión pero hai una característica específica, que é a cabeza do pistón).

No tocante á pregunta 33.

Reza o enunciado:

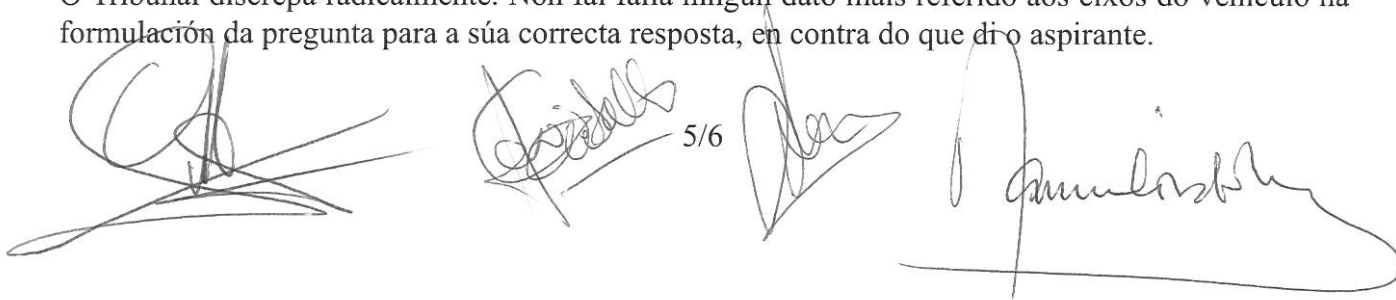
“¿Qué transmisión equipa un vehículo con motor dianteiro e tracción traseira?

- a) 4x4
- b) 6x4
- c) 4x2
- d) 2x2”

O Tribunal reputou como correcta a resposta “C”, 4x2, que é a validada tamén no propio manual utilizado polo Tribunal para a confección desta concreta pregunta, “SISTEMA DE TRANSMISIÓN Y FRENADO”, Editorial EDITEX, S.A., autores Esteban José Domínguez/ Julián Ferrer, Tema 1 “La transmisión en los vehículos”, pregunta 6ª, páxina 25.

O aspirante entende que non se menciona na pregunta “os eixos” do vehículo, dato que, ao seu xuízo, é determinante para contestar con acerto a pregunta.

O Tribunal discrepa radicalmente. Non fai falla ningún dato mais referido aos eixos do vehículo na formulación da pregunta para a súa correcta resposta, en contra do que di o aspirante.

5/6

O primeiro número que consta nas respostas é o número de puntos de apoio do vehículo no chan (o que é o mesmo que o número de eixos multiplicado por dous), e o segundo número indica as rodas motrices do vehículo (tendo a consideración sempre, as denominadas “rodas xemelgas”, como un único par). A pregunta formulada fai expresa referencia a “un vehículo con motor dianteiro e tracción traseira” (sendo a tracción traseira o mesmo que a *propulsión* do vehículo), é dicir, un vehículo cunha única tracción nas rodas traseiras e, por tanto, a pregunta refírese ineludiblemente a un só eixo de rodas traseiras.

Por tanto, a razón de que a resposta correcta sexa “4x2” obedece a que o primeiro ordinal “4” indica o número de eixos do vehículo multiplicado por dous, isto é, dous (2) eixos, e o segundo ordinal o número de rodas motrices, isto é, dúas (2) rodas motrices. Por tanto, refírese inequivocamente a un vehículo de tracción traseira simple.

Un vehículo “6x4” vai ter sempre “traccións”, e non tracción. Se fose posible como resposta alternativa un vehículo “6x4”, como sostén o recorrente, a pregunta tería que formularse noutros termos, por exemplo, debería falar de <<un vehículo con motor dianteiro e dobre tracción traseira>> ou <<un vehículo con motor dianteiro e dobre propulsión>>. Admitir a tese do aspirante, dito doutro modo, sería tanto o mesmo que admitir, por tanto, a posibilidade de que o vehículo tivese outra tracción ademais da traseira, posibilidade excluída polo propio enunciado da pregunta.

De todo o anteriormente razoado o Tribunal entende que non se acometeu actuación parcial ningunha no desenvolvemento desta concreta proba do proceso selectivo, nin moito menos, ningunha diferenza de trato do aspirante respecto doutros opositores cos que tamén concorria en canto aos criterios de valoración fixados, e que foron os mesmos para todos eles desterrando calquera sospeita de valoración arbitraria, ata o punto, como expresamente se indica na acta do día 28 de outubro de 2016, que as preguntas foron confeccionadas tomando como referencia os criterios científicos empregados por autores especializados en manuais de recoñecido prestixio, e verbo dos que non se apartou, nin un ápice, o Tribunal cualificador.

En atención ao exposto, o Tribunal rexeita integramente, por unanimidade, as alegacións presentadas, confirmando as puntuacións do exame tipo test que figuran elevadas a definitivas na Acta do día 9 de novembro, ordenando a publicación da presente acta .

O Tribunal acorda reunirse para o vindeiro venres día 18 de novembro, ás 8,00 da mañá para a elaboración do exame do rueiro, que se celebrará o mesmo día 12,00 horas na Sala anexa ao Pleno ou, no caso de imposibilidade de celebrar a proba no lugar indicado, celebrarse nas dependencias municipais que ao efecto expresamente se anuncien.

E sen máis asuntos levántase a sesión sendo as 10, 40 horas.